

10. szám.
Jul. 7-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharadra, azaz máj.—aug. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. uj pénz; két évharadra, azaz máj.—decemberi hóra 4 pft. vagy 4 ft. 20 kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

ROSCO.

Hallod-e te híres zsvány!
Tudod-e, hogy sok vétked van?
Rabló, útonálló voltál:
Gyujtogató, szentségtörő;
Igaz-e az? — Igaz uram. —

Meggyilkoltál sok utazót,
Alvó embert, terhes asszonyt,
Sbirrt és vadászt itt és amott,
Kit orozva, kit meg szemben;
Igaz-e az? — Igaz uram.

Kezed véres embervértül;
Fejeden van templomátok,
Szentségtörő gonosz kézzel
Még szent férfit is kioltál.
Igaz-e az? — Igaz uram.

Mikor apád, anyád, öcséd
Elárultak a sbirreknek,
Rájuk gyujtottad a házat,
S megölted szülőd, testvéred;
Igaz-e az? — Igaz uram.

Ezért örök gályarabul
Kemény padhoz lánczolva vagy.
A milyen hosszú az élet,
Olyan hosszán maradsz itten;
Igaz-e az? — Igaz uram.

No hát: megoldom lánczodat;
Adok neked szabadságot;
Adok hozzá ezer scudit;
Amott van egy rablóvezér;
Eredj s még egy etet öld meg.

Köszönöm a lánczlevélt,
Köszönöm az ezer scudót,
Elfogadom, el is megyek; —
(De hogy neked én a rablót
Meg nem ölöm — az is igaz).

K—s M—n.

Majus—augustusi teljes számokkal még szolgálhatunk.
A január—aprilisi számok már elfogytak.

A J Ó G S C H E F T.

Egy ros z gscheftről már beszéltünk az Üstökös hasábjában, hanem, hogy a nagyérdemű jordánburgi nemzetség meg ne apprehendálgjon a rajtok történt baleseteken, a multkori ros z gscheftert irok tehát most egy „jó gscheftet!”

1831-ben a cholera, tudjuk, nagyon dézsmálta az egész magyar hazát, s nagy mértékben kivette a maga competentiáját, mind a jó, mind a ros z emberek közül — na de hiába, a halál jól specular, mint a kofa, vagy a zsidó, kik a jót a ros zszal egyaránt mérik el a világnak; — az 1831-ik évben történt tehát, hogy Új-Fehértón, a mely helységet az Alföldön bár még legjobban kimélt a cholera, mindazonáltal mégis a félelem annyira elterjedt a nép közt, hogy e miatt szintén kétségbe volt esve az egész helység, s elkezdett szórakozás után látni, kóborogni, tivornyázni, de főleg — „inni“. Icziknek, a falu korcsmárosának, nhagyon nhagyon júl meg ment a gscheftej, thele volt a khucsma mindigh migh empör vhult bönne.

Épen Icziknek egyszer nagyon sok vendége volt a többek közt, s búfelejtés okáért a helység molnára V—cs Antal bácsi is beténfergett garad öblinteni (notabene hirneves nagy kópé volt ez az öreg molnár, egy megtestesült élcz és pajkos-ság; lesz még alkalmam több talpraesett tettét föltárni a nagy érdemű olvasó előtt) — leüle az ivók közé, nagy keserüséget és desperatiót mutató arczczal elkezd beszélni, hogy ő ebben a ros z világban ilyen olyan keveset ad már az életre, mert hisz ma él, holnap már ki tudja mi lesz belöle, s hogy ő az egész vagyonát oly olcsó áron is kész volna már eladni, a melyet ember még nem is hallott, mert úgy mond, ha most akadna valaki, a ki alkuba bocsátkoznék vele, kész volna minden darab jószágát, szárnyas, lábas, szarvasmarháját, szóval ingó és ingatlan vagyonát, darabonkint egy-egy bankó garasával is átengedni, (Nb. szép háza, kerti szöleje, disznai stb. mindene volt az öregnek) — mert hát csak nem bizonyos az ember a vagyonnal, mig a pénzt inkább egyenlőbben birná aztán eltestálni, ha arra kerülne a sor stb. stb. Iczik e beszéd alatt nagy füleket hegyezett, és rettentő kedvet kapott az alkuhoz, alig is végzé az öreg molnár a maga beszédét,

elő somfordált a zsidó, s úgy féltréfásan odaszól a molnárnak :

— Hát V. uram rá merne állani az alkhura?

— Rámernék-e? hát hogy ne mernék, tán vevő szándéka van kendnek Iczik? mingy' itt van négy tanú arra a mit mondtam, sőt még egyszerre is kész vagyok rá, ha tetszik.

Iczik alig hitt füleinek, s nagy meglepetésében a kitli zsebéből minden nála levő pénzét, a mi körülbelöl vagy öt forintból állott, felpénzül adá az öreg molnárnak. De a felpénzt közakarattal a tanúk s az alkusfelek csakhamar megitták vagyis beitták. — Vége levén a piákolásnak, odaszól a molnár Iczikhez, hogy vegyen magához pennát, tintát papiroost, s menjenek összeírni az áruba bocsátott vagyont. Mihent az utczára ért a hites személyzet, s midön látták ezek közt a molnárt is meg Icziket, szentül hitték, hogy most valami imposztúrában jár a molnár.

Megerkezővén az illető helyre, mindjárt kezdi írni iczik : 1 ház, 1 kapú, 1 ól, 1 istálló stb. s tovább mind a tyúkokat, sertéseket egyenkint, — végre a kertbe mennek, hát ott volt a szép méhes, benne vagy 24 köpüvel méh, megint kezdi a zsidó olvasni, 1, 2, 3 köpü, hanem erre az öreg molnár szót emelt, sőt még oda is kiálta, szolván:

— Megálljon kend Iczik, nem úgy egyeztünk,

mert tudja-e kend, hogy én a szárnyas állatimat is egyenkint mondám mind egy szálíg, igaz nem igaz, tanu uraimék?

— Igaz! — felelének a tanúk.

— Na hát Iczik sógor vegye számba kend minden kasban egytől egyig a méhet, aztán jegyezze be kend számszerint, mert ez is szárnyas állat mind, s mindegyiknek egy-egy bankó garas az ára!

Ki tehetett aztán most már arról, hogy Icziket majd megütötte a guta, oly méregbe jött, hogy majd elájult, egy szóval, bizony-bizony be-

tegen vitték haza Icziket, mikor aztán felgyógyult, hiába került az embereket, mert csak mindegyik azt kérdezte tőle: „Meg van-e már az alku V—al.“

Istenem! Istenem! hogy megjárta a szegény zsidó; ki hitte volna, hogy ebből a gschäftből, a mi olyan kósernek látszott, még ilyen trefnyi mulatság váljon.

L. F.

Egy kis elegybelegy.

— Bizon fiam! nem tudom mire nézed a drága életet, mindig azon az Anglus, meg Taliány országon jár az eszed; mi meg voltunk elégedve az ősi tűzhelylyel fiatal korunkban s boldogok voltunk — korholá külföldre vágyó fiát az atya.

— Képzelem, minő érzelmek köthették uramatyámat ahhoz az ősi tűzhelyhez! alig várta hogy eltemesük öregatyust, mindjárt kidobatta, s spórhelyet állított helyébe.

Tót kisbiró.

Hét bankó garason vásárolt meg az n—i jómódu gazdaember egy árvamegyei tót családtól egy mintegy 6 éves tót fiút, ráadásul főzetett apjának annyi tőröshaluskát, hogy elvégre tarisznyára rakta. — Sokáig cselekedett a fiú, utoljára annyira nevedett, hogy egy házacskát szerezvén magának, kezébe nyomták a kisbirói pálcát. Senkisé volt e tisztségben kevélyebb, buzgóbb, mint ő.

Egyszer a többek közt épen régi gazdájához ment adót hajtani, s ugyancsak sarkalta.

— Ejnye Jano! de rád esett no, — mond a gazda: — csupa executio vagy.

— Ej hát! mit tehetem én arról, hogy kentukat nakum laba kapczájának teremtett az Isten!

Rá szólt.

A sz. jakabi gyereket felszólítja az iskola-látogató, mondaná el a verset Borsod vármegyéről; a gyerek elkezd:

„Borsod vármegyének jó földét meg ne ved,
Hol Borsod, Diósgyőr, Miskolcz, Ónod, Kövesd,
Szendrőt, Keresztúrral, Szentpétert Miskolczon keresd.“

— Igazságod van fiam, — szólt a tisztelendő úr: — még pedig az áristomban.

All az Übungig.

A német nyelv tanításáról jött a diák, hóna alatt a német nyelvtant szorongatva. Útközben betér egyik

pajtása lakására, hol épen több czimborái kártyáztak. Nem sokáig kérette magát a diák, hanem sovány zsebeit összekotorászva, az összehajhászott néhány garassal szerencsését kívánván megkísérteni, útnak ereszté azokat. Egy két tétel után azonban elfogytak a garasok. Hogy kellene azokat visszacsalni? Megérzi a hóna alatt levő nyelvtant, s bizva annak nem nagyon elviselt állapotában, czimboráit mngkérdé, hogy talán ez is megér valamit. A bankier felelt:

— Megér harmincz garast.

A diák felteszi könyvét a blatra és szól:

— No hát áll az Übungig.

Hanem bizony a garasok sem jöttek vissza, és még az *Inhalt* is ráment.

Ügyetlen szolgál.

Egy fiatal ember elküldé nem rég házasodott barátjához (ügyetlen) szolgáját, hogy kérdezné meg mikép létét. Oda érvén, szóla:

— Tisztölyi az ifiúr, és mondja meg, hogy van?

— Hát mondd meg neki, hogy biz én mióta megházasodtam, papucs alatt vagyok.

Csodálkozva ment haza a szolgál, s midőn kérdé őt ura, hogy mit üzent barátja? felelte:

— Hát tisztölyi a tensuram, hogy biz ő nem legjobban van, mert mióta megházasodott, még csak akkor jött ki először a papucs alul, mikor én oda mentem, máskor mindig sámli (zsámoly)-nak használta a kegyetlen felesége.

Nem lesz priváta.

Mathesist magyarázott a dilectissime, a sok ákombák cifra jegyek nem fértek a meleg vérű fiatalok fejéhez, egynek a természete különösen undorodott ezen eget földet kikalkuláló tanulmánytól; többekkel együtt kiállítják a táblához, a tanár felad egy kacsaringós problémát, hogy fejtené meg, az inkább fejtett volna egész napon át malomkövet.

— Hát amice Dongó, mondja a tanár, tegyen úgy, mintha maga volna a tanító, ne confundálja magát. . . .

Domine Dongó oda fordúl társaihoz s kiegyenesítvén derekát szigorú hangon szól:

— Hazamehetnek amice! ma nem lesz priváta.

Erre még öt újkrajczár jár.

Mikor az új 1 ftosok forgalomba kezdtek jönni, B. faluban egy mulatság alkalmával N. úr jó kedvében 1 ftot ígér a czigányoknak, ha a nótáját elhúzzák, a mi megtörténvén, a primásnak egy új ftost ad, mire ez egész alázatossággal felszólal:

— Tens uram megkevetem szipen, erre a bankóra míg 5 krajczár jár.

Ámbitus.

Átment a tiszteletes uram beszélgetés végett a rektor uramhoz, kint sétálgattak a kertben, csipős szél fűt s egy ott veteményező leánynak szólott az öreg úr.

— Menj csak fiam haza, hozd el a hábitusomat.

A leány szalad s lelketlen szól a tiszteletesnőnek:

— Tessék ide adni az ámbitust, hadd szaladok el vele a tisztelendő úrhoz.

Értelmes szőlősgazda.

Régibb időkben, midőn még szőlőhegyeink aranyakat termettek, nem egy két felföldi úrnak szép táblái voltak egyik másik bortermő vidéken.

Egy ilyen Istenben boldogult uri embernek a külhoni egyetemeken átgázolt egyetlen fia hazakerülvén, a gazdaság vezetését kezéhez vette. Előkerül a többek között a hegyaljai vinczlér gazda számadása is, nézi az úrfi valahonnan Sziléziából hozott tisztjével annak kitételeit pontról pontra. . . .

160 kötő per 10 garas, 80 vft.

124 fedő per 10 garas 62 vft.

— Hát mi már ez barátom, micsoda rettenetes ok-talan gazdálkodás, — nézi az az előtti évi számadásokat, denique a kötő és fedő mindenütt ott van.

Haragosan csapja le az úrfi a számadást, s utasítja

tisztjét, irjon rögtön és parancsoljon rá együgyű vinczlérjére, hogy ha már csakugyan elkerülhetetlen a szőlőkre a kötő és fedő, hogy a minden évi kiadásokat meggazdálkodja, azonnal borsurcotot és vasfedőket kell a gerézdekre alkalmazni.

Különös megjegyzés.

Menyasszonyáért ment a földesúr, jobbágyaiból néhány előkelő szintén befogatott és csatlakozott a vőlegény kíséretéhez; a földesúr derék fiatal ember lévén, együgyű jobbágyainak bemutatta deli menyasszonyát.

— Mit szóltok hozzá? — kérdi ugyanekkor a legérdemesebbet.

Az végig néz a gyönyörű nőn s mondja nagy együgyűen:

— Nagyságos uram fajtájára jó lesz.

A peres örökség.

— Ugyan kérem bíró uram, mi történik már avval a kis örökséggel, a mi az atyánk után maradt? — kérdi a paraszt a bírót.

— Menj a járáshivatalhoz B. úrhoz, nála van az egész tárgyalás végett.

Elmegy az ember B. úrhoz, s ez egész alázattal előadja, hogy a végett a kis örökség végett jött, a mi az apjokról maradt, és a tekintetes úrnak van kiadva tárgyalás végett.

Mért van rossz húsban a kutya?

— De rossz húsban van a kutyád barátom, — mond D. úr K. barátjának.

— Ez onnan van, — mondja a harmadik bajtárs — mert K. barátunk a kutyájának csak ruházatot ad, de a kenyerét az maga keresi.

Drága víz.

— Mennyiért csiszolja ki ezt a seretrát? — kérdi egy parasztember, szüre újjából előhúzván ócska borotváját, a víz partján tanyázó közsörüstől.

— Tíz krajczér, — szölt amaz egy oldal tekintetét vetve az ócska műszerre.

— Tyű! de méreg drága, eddig 2 garas volt az ára.

— Nu ha nem tetszik, odább visz, — mond amaz fel se pillantva munkájától.

— De már ha csakugyan drága a víz, hát csak csinálja meg no! annyiért.

Helyes megfejtés.

Megáll két barkó egy népes város kettős tornyú egyháza előtt, egy darabig szótlan bámul mind kettő, csóválja fejét és szörnyen csodálkozik.

— Ugyan komee, mee van ennek a templomnak két torma?

— Azé bia, hogy ém a ki bele jár el ne tevedjeek a sok templom között.

Gyámi számadás.

Egy gyámi számadás kerülvén kezeimhez, több pontok közt ezeket találtam: a köves oldalba termett 6 hordó bor, ennek hazaszállítására kellett 7 szekér, továbbá év végén ugyan ezen hat hordó bor az ulolsó kortyig fel ment magára . . . tölteléknek. — Lehet, igaza volt ebben is az érdeemes gyámnak.

Jó felelet.

— Mi ujság tisztelendő uram — szólítja meg az ujságot olvasó B-ás tiszteletes urat a belépő tudalékos paraszt; — Garibaldi Nápolyba készül, hogy azt megtámadja; az ujság azt mondja, hogy be is veszi, mert jó erővel van — monda neki.

— Mán én is abba a hirlapba élek — volt rá a felelet.

A nyugodalmias állás.

— Bizony ha egy nyugalmias állomást kaphatnék, itt hagynám jegyzői hivatalomat, mond az a—i jegyző b—i jegyző barátjának; nem sok idő múlva a b—i jegyző ilyforma tanácsot adott a—i barátjának:

— Ha hivatalodat egy nyugalmias állomással akarod felcserélni, most alkalom van rá, B. és M. községek közti országuton, az útmutató hibázik.

Határozat.

Az iparszabadság ügyében tartott a K. városi szabócéh gyűlést. Összevisszavetettek mindent, egyik rosszal valamit, másik tanácsosnak nem tartotta az ajánlatot, s elkezdett ellene borzasztón szónokolni, végre még sem mehettek semmire. Végre X. úr feláll nagy hozzákészüléssel, fontos arczzal és csend lesz :

— Szabó urak — kezdi beszédét és rádörgnek az éljenek — azt mondom én primo, hogy a dologban a lételt nem lehet aufüholni, tehát éljenek a szabó urak! — Éljen, éljen! X. úr mondta meg az igazat, meg van a határozat, el van az ügy döntve, menjünk kaza!

SZERELMI KÓLIKÁK.

III.

... Szeretlek-e?
Mint az ég a napot,
Ha nem hiszed,
Hivassunk egy papot,
Vagy bujdossunk
Messze Indiába
Hol viselünk pamélakalapot...
Hol szerelmet int
Az ég, föld, mező,
Hol nem kerget
Mint itt... hitelező
... Enyim vagy Isten angyala!
Majd büszkén kiáltom...

Mostan pedig kérlek szépen
Ird alá a... váltóm.

Rubi Jankó.

Egész tractusra.

Exament adott a fiatal kezdő tanító Sz. Sz. M -n-ban, jól feleltek a kis fiúk, különösen az éneklésben mutaták ki jártasságukat. Examen végével bemegy az első fiú atyja a fiatal tanítóhoz és szól :

— Bizon, bizon gyönyörűség volt hallani, mint énekelnek ezek a kis csemeték ; egész tractusra énekelnek.

A tanító, ki igen tréfás ember, így válaszolt erre a beszédre :

— Hangjok még gyenge, és e szerint nem hat ki országokra mint az apostoloké hajdan, hanem csak egy traktusra.

Ha.

Ha szegény nem volnék,
Hogyha módom volna,
Vacsorára járni
Néha a Komlóba.

Ha, mint a többinek
Magyar ruhám lenne —
Járnék vasárnapon
Fényes vizitekbe.

Ha, mint poetának
Nagyobb nevem lenne,
Belőlem legalább
Szerkesztő lehetne.

De, mert pénzem nincsen,
De, mert szegény vagyok,
Sápadt orczámon az
Éhség holdja ragyog.

Fényes ismeretség
Nem unszol engemet,
Minek nekem, ha a
Remény is megvetett?

Önmagamnak élek,
Rímet kalapálok,
S ha már meguntam a pennát,
— Variatió delectat! —
Leteszem s kapálok.

Fakó Veréb.

Bosszantási kedv.

Egy örmény szatócs különös beszédje által feltűnően, egy valaki ablaka alatt bosszantási kedvéből utánozta őt beszélgetés közben, mit meghalván a szatócs, kiálta fiának :

— Krestóf, eredj nézd meg, ki beszél odakünn az én szájjammal.

Haja.

— Kis fiam! — szólítja meg az examen alkalmával boldogult emlékezetű P—r M—ly, a felelni felszólított fiút, — kis fiam, ha négy diód van és abból kettőt szomszédodnak adsz, kettőt pedig megeszel, mi marad meg?

— A haja! válaszolt együgyűen a kérdett.

Mind ott ült a körtefán.

Többen voltak együtt. — Eleinte a verebek kártékonyságáról volt szó, mire egy arra szárnyaló csapat adott alkalmat. Szuszogi úrnak nem tetszett s félre ment. Pipatölti ezalatt másra vitte a beszéd fonalát; többi közt szóba jött, hogy 1849. óta körülbelül 70 ezer cseh vándorolt be a jó magyar földre. Nemes Szuszogi ép akkor tért vissza s a verebekről fonódván tovább eszmemenete, mondá:

— Pedig mind ott ült le a nagy körtefán!

Csak bámult aztán, hogy miért fakadtak hahotára a többiek.

Addig örülj mig van.

A. úr. Barátom, be sokat kell költenem ezekre a fiúkra!

B. úr. Addig örülj, mig van miből költeni.

Fél óra mulva.

B. úr. Barátom, be fáj a fejem!

A. úr. Addig örülj, mig van minek fájni.

Ha a munka meghalna.

— Istók — szólítja meg az uraság egyik béresét — a mint látom, te legjobban szereted a paraszt munkában a heverést.

— Bizon tensuram, ha a munka meghalna; szivesen el is mennék én a temetésire, — válaszolt a béres.

Hogy veszi Szuszogi úr szíjját!

Denique nemes Szuszogi urat a kegyetlen sors arra kárhóztatta, hogy ez árnyékvilágban vándorlása telve legyen vitéz tettekkel, mik a posteritást mulattassák. Ime egy memorábile! Nagy kedve telt a korcsolyázó műzsafiak szemlélésében, ezért rendesen kijárt Gangesünk partjára, s ott kedélyesen pöfékelve bámult reájok. Egyszer hazafelé tartva jókora széles szíjat lelt, s megkérdezett minden közel suhanó jégtáncost, nem vesztette-e el a korcsolya szíjját, elegen mondták neki, hogy hisz a lábukon van, meg hogy az széles is lenne arra, ő a talált tárgygyal kötelességét tévé, mivel pedig gazdája nem akadt, elhatározá azt huszárjának adni. Haza érvén teljesíté a feltételt. Jancsi megköszönte szépen a szíjat.

Nyugalomra szállván azonban a nap terhe után, sajnálattal veszi észre, hogy tulajdon nadrágszíját adta Jancsinak, mit mentében elvesztett.

Borkorcsolyák.

Kortyondi házigazdám tanuló koromban igen szerette a kortyokat, még pedig a borkortyokat, elanynyira, hogy még éjnek idején is — a mikor t. i. felébred — ágya melletti széken levő üvegből szorgalmasan öntögeté gégecsapjár, hogy az valahogy ki ne száradjon. — Egy jó ötlet és túljártunk az eszén. Ő ugyan is elég merész volt, néha-néha a boroskaért engemet elküldeni. Történetesen nemcsak a gége csapjába korty, de a lámpába olaj is kellett, s mind a két üveggel elküldtettem a szükségesek bevásárlására, s a véletlen úgy hozta magával, hogy mindakét nemet egyforma czilinderekbe be kellett vásárlani. Gazdám mint jó ivó, könnyvélkül ivott a czilinderből; ezt tudva, felvanczorigtam éjnek idején, s elcseréltem az üvegeket. A többit képzelhetni. És én hallgatok mint a hal. De nem is küldözgetett többet a bevásárlandók bevásárlására.

Bemegy a béres az ispánhoz, panasolván hogy őt a gazda igen megverte. Az ispán hivatja a gazdát és kérdőre veszi, hogy mért verte meg oly nagyon azt a szegény bérest:

— Ugy segéljen nem vertem én meg nemzetes uram, csak a kezem szaladt neki — mondá a gazda.

Ketten ivának és vitatkoznak együtt. Egyik a philosophiát, nevezetesen Hegel philosophiáját dicsérte s emelte az égig, a másik a theologiát még azon is túl. Tüzesen folyt a vita, s nem kevesebb hévvel az ivás. Végre a theologia bajnoka telt poharat ragadva így kiált föl:

— Mit philosophia?! Philosophiát minden számár irhat! — a nagy szavak után kiüríté poharát, s ennek megtörténte után önelégülten adá hozzá: — Tiz év muva én is irok philosophiát.

Beszélgettek az asztalnál; mondák, hogy az egyik nagybátyja soha sem issza tisztán a vizet.

— Hát a nagybácsi piszkosan issza a vizet? — kérdé az asztalnál levő kis fiú.

Nápolyi motto.

(A francia követ emléklapjába, ólmos bottal.)

Üsd ágyun, de ne nágyun! . . .

Ama bizonyos eszmadia beszélgetései az ő feleségével.

Már csak könyörülök ezen a jámbor szerkesztőn; látom hogy nem ért a dolgához; hanem hiszen hát ha a szerkesztők mindig csak arrul akarnának írni, a mihez értenek, sokszor kellene nekik ilyen hirdetéseket adni; „*lapunk mai száma szent Ivánszid ünnepének közbejövetele miatt ki nem adathatik.*“ Csukd be az ajtót asszony, s mond meg a kuncsaftoknak, hogy vigyék a csizmaikat *Csicziliába*, ott már tudják, hogy hová kell az *ob-szeozre* felütni a *sarkantyút*, s egyúttal *ki is vikszoltatnak*; nekem pedig hozz *tintát*; van elég azoknak, a kik nyakig ülnek benne s engedj a világ folyása felől elmélnednem. — (Hogy micsoda zürzavar van már megint? tavál háború volt, aztán megint békesség lett, az idén esmég újra kitört, hogy nem tudják *egy hujjában* elvégezni?) Erre én te neked nem felelek, mert először és másodsor, ezt nem való asszonynak megtudni, hanem csak azt mondom, hogy a timár komának egyszer két nap szörnyen ordított a kutyája: „mit csinál koma azzal a kuvaszszal?“ kérdém tőle a műhely-ajtóból. „*Anglizirozom* ötet, felele ő vissza; de minthogy nehezen állja, tegnap elvágtam az *egyik fülét*, ma meg elvágtam a *farkát*, holnap majd a másik fülére kerül a sor, hogy *ne fájjon olyan nagyon szegénynek.*“ A politika tudomány; azért is nem engedtetik meg minden embernek, hogy beleártsa magát, azzal csak a hozzáértők foglalozhatunk. (Igaz-e, hogy Nápolyban olyan nagy a betegség állapota?) Ugy kell hinnem, hogy igaz, mert épen olvasom, hogy egy *Medicust* most küldött oda 2000 legénynyel *Galibády* úr, szerencsés-n ki is kötöttek *Karalábiában*, azok tudom, hogy el vannak látva érvágóval. (Meglássam, hogy ebben is annak a Napoleonnak a keze

játszik.) Ugyan, ugyan: mit bántod te azt az ártatlan férfit; hiszen ő neki köszönjük, hogy minden esztendőben békességet lehet kötni. (Nem teszi az azt haszon nélkül.) No bizony. Hát tavál mennyi költséget csinált magának: aztán mikor osztályra került, a szövetségese kapta mind a vaját és a túró, neki maradt csupán a *savója*. (Bizonyosan *kurának* használja.) Arra azonban igen alaposan felelhetek neked, hogy mi baja van azzal a Rajnával, a min annyit lamentálnak a németek? Hát a Rajna egy olyan rendetlen folyóvíz, mint a Tisza, mely nem arra folyik, a merre akarják. Nálunk vagynak úgynevezett *Tiszaszabályozó társaságok*; Napoleon tehát ezeknek a mintájára Rajnaszabályozó társaságot kíván alapítani; majd kanálisok által törekszik a *vizenyős elemet* lecsapni a rajnai földekről, majd meg *gátakat* emeltet ellene, s ha végre is a víz nem akar változtatni a folyásán; természetes, hogy ő kénytelen közelebb menni hozzá; azt tartván, hogy *ha a hegy nem jön Mahomedhez, akkor Mahomed megy a hegyhez.* (Igaz-e, hogy a nápolyi *vízi komiszárius* elfogott két hajóval *tengeri betyárokat*, a kik lovat cserélni igyekeztek a continensre?) Való, hogy elfogtak két hajót emberekkel, de kisült, hogy azok jámbor pasasérok voltak, a kik Amerikába igyekeztek, s csak a nagy szél verte ki őket az újtökből; egy részt pedig csak sétálni mentek a tengerre Maláta szigetéből; most meg kell nekik majd fizetni az uti költségüket. (Azért jobb szekéren utazni, mert ott nem történik semmi szerencsétlenség.) Hát azt hallottad e már, hogy Oláhországban a miniszterium megparancsolta a zsidóknak, hogy hagyják el a togát s *öltsenek frakkot*, mint más európai ember? (Lám nálunk jobb emberek a zsidók; itt ők viselik a frakkot, pedig senki sem parancsolta rájuk.) Hogy te nem érted a többek között azt, hogy mit jelentsen e szó: „*interpelláltak a ministert,*“ ha tudok diákul, hát magyarázom meg. Meg is magyarázom. Tehát „*inter*“ annyit tesz mint „*közbe*“; — „*pello*“: „*kergetem, szorítom,*“ — „*interpellare*“: „*közbeszorítani*“; a mi bizonyára nem kellemetes időtöltés az érdeklött félre nézve. (Már most érted. Elhiszem azt; ha valaki ilyen jól felvilágosít). Tehát az *olaszok* jobban tetszenek *Pesten*, mint *Bécsben*! Ej ej, hm, hm, ki gondolná már ezt? (Meggondolatlan asszony! én nem azokrúl beszéltem, hanem az énekesekről.) *Ni Mazsi* is itt van! (Tégy hát különbséget: egészen más a „*ni*“ elől, más hátul.) Már most végezetül találd ki nekem, miért tartják az ujságírók Nápolyt mindnyájan „*leányuknak*“. (Lyányomnak szölok, menyem is értse?) Tán biz ördögöd van?

Csak mégis szép dolog pótentásnak lenni. Már én példának okáért, mikor kuncsaftom érkezik s történetesen a pipa a számban van; kikapom, leteszem, így beszéllek vele; s ime mit látok? itt van ni, hogy Napoleon, mikor a badeni kuncsaftjai jöttek hozzá, még csak a *szivart* sem vette ki a szájából, tán így akarta allegorizálni a *fumigálást*? Még megérem, hogy a házi sipkát is fenntartotta a fején. (Hát nem koronát visel házkörül?) Nem, azt csak olyankor teszi fel, mikor valahova kimegy.